

937

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 sierpnia 1955 r.

w sprawie wpłat miesięcznych podatku dochodowego, przypadających od niektórych jednostek spółdzielczych.

Na podstawie § 9 ust. 2 i § 18 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Monitor Polski Nr 25, poz. 253) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczą:

- a) jednostek spółdzielczych zrzeszonych w Związku Spółdzielni Spożywców;
- b) nowczorganizowanych jednostek spółdzielczych nie zrzeszonych w Związku Spółdzielni Spożywców — do czasu zatwierdzenia ich rocznego planu finansowego;
- c) innych jednostek spółdzielczych — do czasu zatwierdzenia ich rocznego planu finansowego, jeżeli z planu finansowego za rok ubiegły wynika, iż III kwartał był planowo-deficytowy.

§ 2. 1. Dla podatników wymienionych w § 1 wysokość wpłat miesięcznych podatku dochodowego ustala się na podstawie miesięcznych sprawozdań finansowych (terminowych), sporządzonych zgodnie z obowiązującymi podatkami przepisami w zakresie sprawozdawczości finansowej, przy zastosowaniu przepisów § 7 ust. 1 uchwały nr 189 Rady Ministrów

z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Monitor Polski Nr 25 poz. 253)

2. W przypadku niesporządzenia przez podatnika za dany miesiąc sprawozdania finansowego (terminowego), o którym mowa w ust. 1, podatnik obowiązany jest uiszczyć podatek w wysokości przypadającej za ostatni miesiąc, za który sprawozdanie takie zostało sporządzone. W tym przypadku przepis § 11 ust. 1 powołanej w ust. 1 uchwały stosuje się odpowiednio.

§ 3. Wpłaty miesięczne podatku, ustalone w myśl § 2, podlegają rozliczeniu według zasad przewidzianych w §§ 10 i 15 powołanej w § 2 uchwały.

§ 4. Podatnicy wymienieni w § 1 obowiązani są do deklaracji składanych organowi finansowemu w terminach płatności miesięcznych wpłat podatku dołączając odpowiednie miesięczne sprawozdania finansowe (terminowe).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do wpłat miesięcznych podatku należnego począwszy od miesiąca lipca 1955 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

938

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 24 sierpnia 1955 r.

w sprawie stosowania i trybu dochodzenia kar za naruszenie dyscypliny rozliczeń.

Na podstawie § 35 uchwały nr 527 Prezydium Rządu z dnia 2 lipca 1955 r. w sprawie zasad rozliczeń za dostawy, usługi i roboty (Monitor Polski nr 66, poz. 861) oraz § 20 ust. 5 uchwały nr 17 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie zasad rozliczeń za roboty budowlano-montażowe i prace projektowe w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów między jednostkami gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-6, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu niniejszym powołuje się paragrafy z dodaniem słowa „uchwały”, rozumieć należy odpowiednie paragrafy uchwały nr 527 Prezydium Rządu z dnia 2 lipca 1955 r. w sprawie zasad rozliczeń za dostawy, usługi i roboty (Monitor Polski Nr 66, poz. 861), a ilekroć powołuje się paragrafy bez bliższego określenia, należy rozumieć paragrafy niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zasady odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny rozliczeń przewidziane w §§ 26—30 i 32—34 uchwały rozszerza się na rozliczenia dokonywane na podstawie uchwały nr 17 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie zasad rozliczeń za roboty budowlano-montażowe i prace projektowe w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów między jednostkami gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-6, poz. 59).

§ 3. 1. Posiadacz rachunku może dochodzić od banku kary przewidzianej w § 26 uchwały składając we właściwym dla siebie oddziale banku pisemne wezwanie do jej zapłaty.

2. Jeżeli opóźnienie w uznaniu rachunku było wynikiem zwłoki w obciążeniu rachunku płatnika, oddział banku wskazany w ust. 1 przekazuje wezwanie do zapłaty bankowi płatnika.

§ 4. Oddział banku właściwy stosownie do § 3 obowiązany jest w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania zapłacić karę, jeśli uzna roszczenie posiadacza rachunku za uzasadnione, a w razie gdy nie uzna zasadności roszczenia — przesłać wezwanie wraz z aktami sprawy do swej jednostki nadrzędnej, uzasadniając odmowne stanowisko.

§ 5. Jednostka nadrzędna nad oddziałem banku obowiązana jest w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania wraz z aktami sprawy polecić zapłatę kary bądź odmówić jej zapłaty. Decyzja jednostki nadrzędnej powinna być uzasadniona.

§ 6. 1. Decyzje o nałożeniu na posiadacza rachunku kary przewidzianej w § 27 uchwały podejmuje oddział banku z własnej inicjatywy.

2. Decyzje o nałożeniu na posiadacza rachunku kary przewidzianej w § 32 uchwały podejmuje oddział banku płatnika na podstawie pisemnego wniosku uprawnionego posiadacza rachunku.

§ 7. 1. W wypadkach przewidzianych w § 6 oddział banku, który nałożył karę, przesyła posiadaczowi rachunku umotywowaną decyzję o nałożeniu kary z wezwaniem do zapłaty.

2. Jeżeli w ciągu 7 dni od daty otrzymania decyzji o nałożeniu kary posiadacz rachunku nie złoży umotywowanego sprzeciwu, bank obciąży rachunek posiadacza rachunku sumą kary.

3. W razie złożenia sprzeciwu przez posiadacza rachunku oddział banku przekaże w ciągu 7 dni sprawę swej jednostce nadrzędnej, która obowiązana jest rozpatrzyć ją w ciągu 7 dni od daty otrzymania aktu.

§ 8. Kar przewidzianych w §§ 29—31 uchwały posiadacze rachunków powinni dochodzić bezpośrednio między sobą.

§ 9. 1. W razie gdy przechowywanie nie opłaconych materiałów i towarów na odpowiedzialność odbiorcy, przewidziane w § 11 ust. 1 uchwały, zarządzone zostało przez bank płatnika, decyzję o nałożeniu na rzecz dostawcy kary przewidzianej w § 31 uchwały podejmuje oddział banku z własnej inicjatywy z zachowaniem trybu postępowania określonego w § 7.

2. W razie gdy bank płatnika stwierdzi, że płatnik (odbiorca) korzysta z nie opłaconego towaru znajdującego się u niego na przechowaniu zgodnie z § 11 ust. 1 lit. a) i b) uchwały, powiadamia o tym zainteresowanego dostawcę.

§ 10. Główni księgowi oddziałów banku oraz główni (starsi) księgowi posiadacze rachunków bankowych obowiązani są czuwać nad dochodzeniem i ściąganiem kar, o których mowa w uchwale oraz w § 2 niniejszego zarządzenia.

§ 11. Roszczenie o zapłatę kary wygasa po upływie 3 miesięcy od dnia, w którym uprawniony do otrzymania kary dowiedział się o naruszeniu dyscypliny rozliczeń. W każdym razie roszczenie to wygasa z upływem roku od dnia naruszenia dyscypliny rozliczeń.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1955 r.

Minister Finansów: w z. W. Trąmpczyński

939

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 20 sierpnia 1955 r.

w sprawie trybu ustalania cen na wyroby i usługi nietypowe wykonywane przez zakłady podporządkowane Zarządowi Przemysłu Maszynowego i Mechanizacji.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za produkty (wyroby) nietypowe w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się wyroby produkowane przez zakłady przemysłowe podporządkowane Zarządowi Przemysłu Maszynowego i Mechanizacji oraz wyroby produkowane w ramach produkcji pomocniczej przedsiębiorstw remontowo-montażowych tegoż przemysłu, nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter jednostkowy lub małoseryjny, niepowtarzalny i wykonywana jest według warunków technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Przez usługi nietypowe rozumieć należy roboty przemysłowe i usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1.

§ 2. 1. Podstawą do ustalenia cen produktów lub usług nietypowych, o których mowa w § 1, jest kalkulacja planowanego kosztu własnego, sporządzona przez dostawcę (wykonawcę), zwana dalej „kalkulacją wstępną”.

2. Kalkulację wstępną kosztu własnego należy opracować według obowiązujących wzorów kalkulacji na podstawie ścisłych danych technicznych, a w szczególności według rysunków, szkiców, wzorów technicznych, na których podstawie dział głównego technologa przedsiębiorstwa ustala ilości i rodzaje materiałów bezpośrednich oraz rodzaje operacji i czas robocizny bezpośredniej, niezbędnych do wykonania produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

§ 3. Komórka kosztów przedsiębiorstwa ustala na podstawie otrzymanych danych, o których mowa w ust. 2, cenę produktu lub usługi według obowiązujących przedsiębiorstwa wymienione w § 1 zasad kalkulacji, przyjmując:

1) koszt materiałów — według cen obowiązujących w dniu sporządzenia kalkulacji, przy czym narzut kosztów zakupu należy obliczać w wysokości ustalonej planem techniczno-ekonomicznym w stosunku do wykazanej w kalkulacji wartości materiałów;

2) koszty specjalne — według kosztu wytwarzania modeli, narzędzi itp., jeśli są wykonane we własnym zakresie; w przypadku konieczności korzystania z obróbki obcej należy wyszczególnić rodzaje obróbki oraz ustalony jej koszt na podstawie cennika lub w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem dokonującym obróbki; poszczególne rodzaje kosztów specjalnych należy wykazywać w osobnych pozycjach;

3) koszt robocizny bezpośredniej — według obowiązującego taryfikatora robót i obowiązujących stawek plac;

4) koszty pośrednie (w przedsiębiorstwach przemysłowych — wydziałowe, ogólnofabryczne, w przedsiębiorstwach remontowo-montażowych — koszty admin. tracyjno-gospodarcze i inne koszty ogólne) i koszty sprzedaży — według procentowych narzutów wynikających z planu techniczno-ekonomicznego; obliczenia narzutów kosztów wydziałowych dokonuje się w oparciu o planowane stawki procentowe poszczególnych wydziałów biorących udział w wykonaniu danego produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

§ 3. 1. Ceny na wyroby i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, wykonywane lub świadczone przez jednostki podległe Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego na rzecz jednostek podległych innym ministrom, ustalone będą:

1) jeżeli wartość całego zamówienia nie przekracza 50.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w uzgodnieniu z odbiorcą, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Ministerstwo Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca;

2) we wszystkich innych przypadkach — przez Ministerstwo Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

2. Ceny na wyroby i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, wykonywane lub świadczone w obrębie przedsiębiorstw podległych Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego, ustalone będą:

1) jeżeli wartość całego zamówienia nie przekracza 50.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w uzgodnieniu z odbiorcą, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Zarząd Przemysłu Maszynowego i Mechanizacji w